

Het is de Maas in mijn bloed

Deze wortelloze stad
heeft mij opengebroken
op meer manieren
dan we op uit mouwen
gestoken handen
tellen kunnen.

Een stad van een voor en een na
die nooit af lijkt te zijn,
dat altijd doorstroomt, haar bewoners
mee spoelt en slijpt aan scherpe
gebouwen, de tongen mee

Wij hebben haar op de tanden gegroeid
Met woeste knokkels en ruwe handen
knokken wij voor een toekomst
dat ons eigen is.

Tegenstrooms
en tegendraads,
maar collectief.

Als ik iets geleerd heb, dan is dat
je altijd weer te laten verrassen
door onze verschillen en
hoe dat ook botst,
hoe je dat mooi kan laten zijn.

Er zijn twee zijden van elke munt,
maar beide kanten even glanzend
Wij zijn van elk land, niemand te veel.
Wij dragen ons samenzijn.

Deze plek dwingt je buiten jouw kaders,
De dynamiek bezweert je, zet je telkens
op het verkeerde been, maar verzet je
Het is de ene voet voor de ander
en voor je het weet stap je weer
in een nieuwe stad,
maar je bent nooit
weggeweest.

Rotterdam is de ruwe diamant,
Wij de facetten, de vrijhaven
weerspiegeld in ons gedachtegoed.

Stad van op koffiedrab gegroeide
paddenstoelen, re-integratie trajecten,
snelle wielen op asfalt, poëzie op
afvalwagens en biologisch
afbreekbare verpakkingen.

Wij vermengen wat wij al weten
met dat wat nog komen kan,
innoveren en excelleren in
de eigenwijze aanpak.
Niet lullen maar poetsen.

Ik zou Rotterdam niet als romantisch
omschrijven, maar in onze bewegingen
zit iets weergaloos. Hoe een geschiedenis
voor altijd voort zingt in haar burgers,
hoe wij nog altijd de urgentie voelen
te bouwen aan iets nieuws,
en hoe dat samen.

Mijn roots zijn van ver voorbij de Maas,
maar in deze wateren ben ik thuis.